

Arrest

nr. 149 685 van 15 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 29 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 oktober 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 29 januari 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 12 maart 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.10.2012 werd ingediend door :

S.(...) V.(...)

nationaliteit: India

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden (en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat, indien hij ingevolge een beslissing van de Belgische Staat het grondgebied van het Rijk dient te verlaten, dit hem een ononverkomelijk nadeel zou opleveren. Echter, er dient gesteld te worden dat betrokkene zelf aangeeft zeer recent het Rijk te zijn binnengekomen. We kunnen dus stellen dat betrokkene ruim 38 jaar in India heeft verbleven en bijgevolg kunnen zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene tracht zich de Belgische gewoonten eigen te maken, respecteert scrupuleus de Belgische wettelijke normen, probeert Nederlands te leren en is werkwillig) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223, RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Bovendien legt betrokkene geen enkel stuk voor die zijn wil tot integratie kan staven. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

(...)

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoeker onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke hem toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoeker echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

In de bestreden beslissing wordt geponeerd dat de elementen met betrekking tot de integratie (leren van Nederlands, werkbereidheid,...) van verzoeker niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, m.a.w. dat deze elementen niet kunnen worden aangenomen als buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris behoren deze elementen (uitsluitend) tot de gegrondheid en worden zij niet behandeld in de fase van het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden.

Nochtans kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Door de door verzoeker aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Verzoeker meent te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997, 385)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

Door de door verzoeker aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat deze elementen effectief werden onderzocht in het kader van de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden" en de onontvankelijkheid van het verzoek.

Terzake dient een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds het onvoldoende of "te licht" bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, en hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich tot het laatste heeft beperkt, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het daarin vervatte begrip van de buitengewone omstandigheden.

Minstens wordt de bestreden beslissing op deze wijze niet afdoende gemotiveerd.

Het dient eveneens te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen definitie bevat van het begrip buitengewone omstandigheden" noch een omschrijving of opsomming geeft van de elementen die tot de "gegrondheid" zouden behoren.

Nergens wordt door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld dat aangevoerde elementen van integratie (uitsluitend) tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren en derhalve niet dienen te worden onderzocht in het licht van de buitengewone omstandigheden.

Door aldus te oordelen voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris zelf voorwaarden toe aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor deze wetsbepaling wordt geschonden.

Ingevolge deze elementen schendt de bestreden beslissing derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alsmede de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, zodat zij dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing en het in casu niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden die de indiening van de aanvraag in België wettigen, stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat verzoeker beweert dat, indien hij ingevolge een beslissing van de Belgische Staat het grondgebied van het Rijk dient te verlaten, dit hem een onoverkomelijk nadeel zou opleveren.

Alhoewel dit op zich juist is, wordt eraan voorbijgegaan dat verzoeker niet enkel heeft ingeroepen dat een verplichte terugkeer hem een onoverkomelijk nadeel zou opleveren, doch eveneens dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen van hem een buitengewone inspanning zou vragen, alsook dat dit een onevenredigheid zou betekenen tussen de belangen van verzoeker en het door hem geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

Hiervan wordt in de bestreden beslissing geen melding gemaakt en op deze, door verzoeker uitdrukkelijk aangehaalde argumenten, wordt op geen enkele wijze geantwoord.

Uit de bestreden beslissing blijkt derhalve dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de beoordeling van het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden beperkt tot het nagaan of er in hoofde van verzoeker een onoverkomelijk nadeel kan worden aangetoond bij een eventuele gedwongen terugkeer.

Dit is een te enge interpretatie van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen definitie geeft van het begrip buitengewone omstandigheden en deze al zeker niet beperkt tot uitsluitend de gevallen waarin een onoverkomelijk nadeel zou worden aangetoond.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Waar de gemachtigde van de Staatssecretaris het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden op ruimere wijze had moeten beoordelen, is dit des te meer het geval nu verzoeker in zijn aanvraag niet enkel verwees naar een onoverkomelijk nadeel, doch hij ook inriep dat een gedwongen terugkeer van hem een buitengewone inspanning zou vergen en disproportioneel zou zijn met het belang dat de Belgische Staat hierbij zou kunnen doen gelden.

Beide elementen zijn nochtans relevant bij de beoordeling van de vraag of er al dan niet buitengewone omstandigheden bestaan in hoofde van de aanvrager van een regularisatie met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State:

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997, 385)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

Door deze criteria niet te betrekken bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker heeft de bestreden beslissing niet enkel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden, doch werd

*zij eveneens niet afdoende en correct gemotiveerd.
De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”*

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133 900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en op artikel 62 van de vreemdelingenwet, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116 486).

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.6. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 19 oktober 2012, die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoeker het volgende aanvoerde met betrekking tot de buitengewone omstandigheden:

“Buitengewone omstandigheden in de zin van art 9bis Vreemdelingenwet zijn niet te herleiden tot het begrip "overmacht", standpunt dat ook verwoord werd in de Ministeriële Omzendbrief dd. 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9 § 3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14 november 1997.

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR. 1997, 385)

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

Verzoeker meent zich te kunnen beroepen op de volgende buitengewone omstandigheden die hem verhinderen het verzoek tot machtiging tot langdurig verblijf in te dienen via de Belgische diplomatieke post in India:

Verzoeker kwam onlangs het Rijk binnen in het bezit van zijn officieel Indisch paspoort.

Inmiddels is hij reeds volop met zijn integratie in de Belgische samenleving gestart.

Het zou voor verzoeker moeilijk zijn indien hij alsnog zou verplicht worden naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar desgevallend een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post.

Verzoeker heeft zich intussen in België gevestigd zodat er reeds sprake is van een begin van duurzame lokale verankering en al tal van sociale bindingen.

Indien verzoeker ingevolge een beslissing van de Belgische Staat het grondgebied van het Rijk zou dienen te verlaten, zou dit hem een onoverkomelijk nadeel opleveren.

Waar verzoeker zijn hebben en houden zou dienen achter te laten, zijn bindingen met België (sociaal, huur woning, ...) zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoeker en het door hem geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoeker een buitengewone inspanning zou

vragen, zodat hij in de voorwaarden verkeert om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet.”

2.7. In zoverre verzoeker in zijn eerste middelonderdeel beweert dat voorwaarden zouden worden toegevoegd aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet omdat de elementen betreffende zijn integratie niet als 'buitengewone omstandigheden' werden aanvaard, merkt de Raad op dat dergelijke motivering conform de rechtspraak van de Raad van State dienaangaande niet onredelijk is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164 173). De omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198 769). Gelet op deze rechtspraak, dient de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook geenszins, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers beweren, een effectief onderzoek te voeren naar de elementen van integratie om te kunnen oordelen of deze aanvaardbaar zijn als buitengewone omstandigheden. In weerwil van verzoekers beweringen worden deze elementen *in casu* trouwens niet zonder meer als irrelevant afgedaan, maar wordt uiteengezet dat *“betrokkene ruim 38 jaar in India heeft verbleven”* waardoor zijn integratie en opgebouwde banden in België geenszins vergeleken kunnen worden met zijn relaties in het land van herkomst waardoor dit niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

2.8. In zijn tweede middelonderdeel verwijt verzoeker de gemachtigde van de staatssecretaris dat in de beslissing enkel wordt ingegaan op het door hem in zijn aanvraag ingeroepen *“onoverkomelijk nadeel”* bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, maar niet op het argument dat het *“moeilijk (zou) zijn indien hij alsnog zou verplicht worden naar zijn land van herkomst terug te keren”*. De Raad wijst erop dat demotiveringsplicht niet inhoudt dat alle door de partijen aangevoerde argumenten moeten worden beantwoord. Het volstaat dat de argumentatie van de betrokkene in de besluitvorming wordt betrokken en dat blijkt, minstens op impliciete wijze, waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (cf. RvS 27 oktober 2008, nr. 187 361). De motiveringsplicht houdt niet in dat het bestuur in zijn beslissing een antwoord moet geven op alle argumenten die zijn aangevoerd. Wel dient te blijken dat het bestuur de wezenlijke aspecten ervan bij zijn beoordeling heeft betrokken (cf. RvS 11 februari 2010, nr. 200 756). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er een wezenlijk verschil zou bestaan indien zou worden beoordeeld of een terugkeer naar zijn land van herkomst een 'onoverkomelijk nadeel' of een 'moeilijkheid' zou opleveren, gelet op het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris, die had vastgesteld dat betrokkene slechts *“zeer recent”* in België was toegekomen, de vereiste afweging heeft gemaakt door zijn integratie in België te plaatsen tegenover de duur van zijn verblijf in India.

2.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde gegevens niet of niet voldoende zou hebben onderzocht. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN